

VIII. Разкапване на старото българско царство.

Петъръ (927 — 969). Симеонъ се женилъ два пжти. Отъ първата си жена ималъ единъ синъ, Михаилъ, а отъ втората, която била сестра на болярина Георги Сурсувула, — трима: Петъръ, Иванъ и Боянъ. По неизвѣстни причини, Симеонъ отстранилъ първородния си синъ Михаила отъ прѣстола, покалугерилъ го и го изпратилъ въ единъ манастиръ въ западна България, а за свой наследникъ оставилъ втория си синъ Петра, като назначилъ за неговъ ръководителъ вуйка му Сурсувула.

Петъръ не билъ нито войникъ, нито политикъ, а смиренъ, кроткъ и миролюбивъ царъ. Въ неговитѣ жили като че не течала кръвта на енергичния и воинственъ Симеонъ. Той билъ неспособенъ и малодушенъ, та не можалъ да се постави на чело на народа, а билъ играчка въ ръцѣтъ на Сурсувула и на неговитѣ привърженици. Въ врѣмето на Петра се започнало разкапването на България и се подготвило падането ѝ подъ властта на византийцитѣ.

Ръководителъ на Петра, Георги Сурсувулъ билъ дѣятеленъ и пѣргавъ боляринъ. Той заловилъ здраво въ ръцѣтъ си управлението на държавата и показвалъ отначало видъ, че иска да продължава завоевателната политика на Симеона. Дѣйствително, българскитѣ войски нахлули въ източна Тракия, но въ сщщото врѣме Сурсувулъ влѣзълъ съ гърцитѣ въ тайни прѣговори, които се свършили съ това, че царъ Петъръ отишълъ въ Цариградъ, дѣто, 4 мѣсеца слѣдъ смъртта на баща си, се оженилъ за внучката на Романа Лакапена, Мария. Тогава билъ сключенъ договоръ за дългогодишенъ миръ, споредъ който гърцитѣ получили назадъ многобройнитѣ си плѣнници, но признали царския титулъ на Петра, патриаршеското достоинство на българския духовенъ началникъ и самостоятелността на българската народна църква. Освѣнъ това, тѣ се задължили да зачитатъ бъл-